

UZASADNIENIE

Park Krajobrazowy Beskidu Małego został utworzony na mocy Rozporządzenia Wojewody Bielskiego nr 9/98 z dnia 16 czerwca 1998 roku (Dz. Urz. Woj. Bielskiego Nr 9, poz. 110), w celu „zachowania, popularyzacji i upowszechniania wartości przyrodniczych, krajobrazowych i kulturowych w warunkach racjonalnego gospodarowania zgodnie z zasadami rozwoju zrównoważonego”, które zostało zmienione Rozporządzeniem Wojewody Bielskiego nr 23/98 z dnia 17 grudnia 1998r. zmieniającym Rozporządzenie w sprawie utworzenia Parku Krajobrazowego Beskidu Małego - w zakresie przebiegu części otuliny (Dz. Urz. Woj. Bielskiego Nr 22, poz. 366).

W dniu 1 sierpnia 2009 roku weszła w życie ustawa z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w organizacji i podziale zadań administracji publicznej w województwie (tj. Dz. U. z 2009 r., nr 92, poz. 753 z późn. zm.), która przekazała sejmikowi województwa, w miejsce wojewody, kompetencje tworzenia i likwidacji parku krajobrazowego, określenie jego nazwy, obszaru, przebiegu granic, szczególnych celów ochrony oraz obowiązujących zakazów. Zgodnie z art. 35 przedmiotowej ustawy, dotychczas obowiązujące akty prawa miejscowego zachowały moc do czasu wejścia w życie aktów wydanych na podstawie upoważnień zmienianych ww. ustawą.

Dla zapewnienia ochrony walorów przyrodniczych, krajobrazowych i kulturowych, dla których ochrony został utworzony Park Krajobrazowy Beskidu Małego (PKBM), konieczna jest aktualizacja Rozporządzenia Wojewody Bielskiego nr 9/98 z dnia 16 czerwca 1998 r. w sprawie utworzenia Parku Krajobrazowego Beskidu Małego (Dz. Urz. Woj. Bielskiego Nr 9, poz. 110) oraz Rozporządzenia Wojewody Bielskiego nr 23/98 z dnia 17 grudnia 1998 r. zmieniającego Rozporządzenie w sprawie utworzenia Parku Krajobrazowego Beskidu Małego (Dz. Urz. Woj. Bielskiego Nr 22, poz. 366). Ww. Park jest położony na terenie dwóch województw małopolskiego i śląskiego. Po stronie małopolskiej ww. uchwała została zatwierdzona jesienią 2018 roku – Uchwała Nr LIII/808/18 Sejmiku Województwa Małopolskiego z dnia 24 września 2018 r. w sprawie Parku Krajobrazowego Beskidu Małego – część położona w województwie małopolskim (Dz. Urz. Woj. Małopolskiego z 2018r., poz. 6745).

Niniejsza uchwała dostosowuje zatem akt prawny, stanowiący podstawę funkcjonowania i ochrony przedmiotowego Parku do wymogów ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody (t.j. Dz. U. z 2026 r. poz. 13, z późn. zm.) w zakresie określenia szczególnych celów ochrony i katalogu zakazów obowiązujących na jego terenie oraz uszczegółowienia przebiegu granic Parku i jego otuliny.

Szczególne cele ochrony Parku wskazane w § 2 przedmiotowego projektu uchwały sformułowano mając na względzie zachowanie elementów przyrody ożywionej i nieożywionej oraz ochronę wartości kulturowych i krajobrazowych.

Dla ochrony tych walorów Parku w projekcie uchwały zaproponowano 9 zakazów z 14 możliwych, z listy zawartej w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody z uwzględnieniem istniejących uwarunkowań środowiskowych i potrzeb ochrony walorów przyrodniczych i krajobrazowych, a w szczególności ochrony: górskiego ukształtowania terenu, obszarów źródliskowych, dolin potoków, populacji rzadkich i chronionych gatunków roślin i zwierząt oraz ich siedlisk, a także walorów krajobrazu naturalnego i kulturowego.

W przedmiotowej Uchwale wprowadzono następujące odstępstwa od zakazów:

1. w § 3 ust. 2 wprowadza się odstępstwo od zakazu określonego w § 3 ust. 1 pkt. 1 dotyczące „realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, w rozumieniu ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji

o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1112 z późn. zm.)”.

Zgodnie z art. 17 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody zakaz, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt 1 nie dotyczy realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe i przeprowadzona procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na przyrodę i krajobraz parku krajobrazowego. Art. 17 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody interpretować należy z uwzględnieniem zmian legislacyjnych, jakie nastąpiły w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1112). Przez przedsięwzięcia "mogące znacząco oddziaływać na środowisko, dla których sporządzenie raportu o oddziaływaniu na środowisko nie jest obowiązkowe", należy rozumieć kategorię przedsięwzięć, o jakich mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. ("przedsięwzięcia mogące potencjalnie oddziaływać na środowisko"; odnośnie zmian w terminologii nowej ustawy por. też art. 173 ust. 2 pkt 2 ustawy). Innymi słowy, zakaz o jakim mowa w art. 17 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie przyrody, nie obejmuje przedsięwzięć mogących potencjalnie oddziaływać na środowisko: co do których organ ochrony środowiska nie stwierdził potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko (art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r.), wymagających przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, jeżeli procedura oceny oddziaływania na środowisko wykazała brak niekorzystnego wpływu na przyrodę parku krajobrazowego (Wyrok WSA w Poznaniu z dnia 10 czerwca 2009 r., IV SA/Po 324/09, Lex nr 563994).

2. w § 3 ust. 3 wprowadza się odstępstwo od zakazów określonych w § 3 ust.1 pkt 5-7 „wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu, z wyjątkiem prac związanych z zabezpieczeniem przeciwpowodziowym lub przeciwosuwiskowym lub budową, odbudową, utrzymaniem, remontem lub naprawą urządzeń wodnych”, „dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli zmiany te nie służą ochronie przyrody lub racjonalnej gospodarce rolnej, leśnej, wodnej lub rybackiej” oraz „budowania nowych obiektów budowlanych w pasie (określonej) szerokości od linii brzegów rzek, jezior i innych naturalnych zbiorników wodnych oraz zasięgu lustra wody w sztucznych zbiornikach wodnych usytuowanych na wodach płynących z wyjątkiem obiektów służących turystyce wodnej, gospodarce wodnej lub rybackiej.”

Biorąc pod uwagę duże deniwelacje terenu na obszarze Parku, odstępstwa wprowadzono, aby uniknąć sytuacji, w których zablokowana mogłaby być wszelka możliwość zabudowy z powodu ww. zakazu. Podkreślić należy, że zakaz ten nie obowiązuje jedynie na terenach przeznaczonych pod zabudowę w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego lub w uchwalonych studiach uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego (SUiKZP).

Ponadto odstępstwo uwzględnia zmiany wprowadzone w 2023 roku w ramach reformy systemu planowania przestrzennego, a zwłaszcza przepisy nowelizacji ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1130 z późn. zm), gdyż odnosi się do aktualnie przygotowywanych w gminach planów ogólnych mających zastąpić SUiKZP, które zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2024r. poz.1130 z późn. zm.) z dniem 30.06.2026 r. tracą moc. Plan ogólny będzie bardziej uproszczonym dokumentem niż studium, będzie aktem prawa miejscowego, określa gminne standardy urbanistyczne i można w nim określić również obszary uzupełnienia zabudowy i obszary zabudowy śródmiejskiej na całym obszarze gminy. Plan ogólny stanowi bazę wyjściową do opracowania wszystkich miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Dodać należy, że zgodnie z art. 34 ust. 1a ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wejście w życie planu

ogólnego nie powoduje utraty mocy obowiązującej planów miejscowych, a jedynie SUIKZP. Zgodnie z ustawą plan ogólny uwzględnia formy ochrony przyrody i ich otuliny i respektuje przepisy odrębne kształtujące sposób rozwoju i zagospodarowania obszaru gminy.

W § 3 ust. 1 pkt 7 wyłączono tereny z obowiązywania ww. zakazu z uwagi na aktualny sposób zagospodarowania oraz konieczność zapewnienia możliwości ich użytkowania zgodnie z obowiązującymi dokumentami planistycznymi, a także planami ogólnymi uchwalonymi przez gminy na podstawie art. 13a ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, który został dodany do tej ustawy na mocy ustawy z dnia 7 lipca 2023 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw. Ponadto zgodnie z ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody dopuszczalna jest odległość mniejsza niż 100 m, zwiększająca swobodę zagospodarowania i użytkowania terenu. Wprowadzona zmiana dotyczy zmniejszenia odległości ze 100 metrów do 25 metrów w Obszarze Natura 2000 PLH240023 Beskid Mały na terenie Parku i do 15 metrów na pozostałym obszarze Parku, ze względu na ukształtowanie geomorfologiczne obszaru, jego wysoką lesistość oraz stopień zagospodarowania terenów niezalesionych.

Analizie poddano siedliska związane ze środowiskiem wodnym oraz półnaturalne siedliska, dla których zabudowa rozproszona może być jednym z zagrożeń dla zachowania właściwego stanu siedlisk, będących przedmiotem ochrony obszaru Natura 2000 Beskid Mały, wskazanych w Rozporządzeniu Ministra Klimatu i Środowiska z dnia 25 marca 2022 r. w sprawie specjalnego obszaru ochrony siedlisk Beskid Mały (PLH 240023). Zgodnie z Zarządzeniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 20 grudnia 2022 r. w sprawie ustanowienia planu zadań ochronnych dla obszaru Natura 2000 Beskid Mały PLH240023 zabudowa rozproszona stanowi zagrożenie dla siedliska przyrodniczego: górskie łąki konietlicowe użytkowane ekstensywnie kod 6520. Płaty ww. siedliska w rejonie Krzywego Potoku w miejscowości Las, polany na Ściszków Groniu, czy Gibasowym Groniu nad Ślemieniem, czy w rejonie Magurki Wilkowickiej mogą być traktowane, jako reprezentatywne dla wszystkich siedlisk, dla którego odległość zabudowy od potoku jest bardzo istotna do jego przetrwania i ochrony.

Przeanalizowano położenie płatów tego siedliska będących przedmiotem ochrony obszaru Natura 2000 na terenie PKBM (część położona w województwie śląskim). Siedlisko przyrodnicze rozwija się w obrębie dawnych polan pasterskich (Gibasów Groń i okolice, Gołosiówka i in.), gdzie towarzyszy im luźna zabudowa, bądź pojedyncze budynki mieszkalne oraz w niższych partiach południowych skłonów pasma górskiego Beskidu Małego (użytkowanych wcześniej głównie jako pola uprawne). W skali obszaru Natura 2000 kompleksy łąk są od siebie odizolowane zazwyczaj terenami leśnymi, na których prowadzona jest gospodarka leśna. Na ww. obszarach zwarta zabudowa nie jest dopuszczona w ramach prowadzonej gospodarki leśnej.

Z punktu widzenia wprowadzenia zapisów ww. projektu Uchwały szczególnej analizie poddano obszar w rejonie Krzywego Potoku - siedliska przyrodnicze górskie łąki konietlicowe użytkowane ekstensywnie kod 6520 stwierdzone w okolicy Krzywego Potoku zarówno w otulinie parku (brak możliwości wprowadzenia zakazów) jak i na terenie PKBM, które zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (MPZP) gminy Ślemień (Uchwała nr XXXVII/196/2013 z dn. 28.06.2013 r.) znajdują się na terenach, gdzie istnieją już domy mieszkalne. Część płatów siedlisk m.in. na działkach 456 i 457 obręb Las to tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. Pozostałe znajdują się w jednostce z brakiem możliwości dalszej zabudowy poza już istniejącą.

Poziom możliwości zabudowy na danym obszarze warunkowany jest zapisami obowiązującego MPZP. W procesie planowania zagospodarowania przestrzennego muszą być uwzględnione uwarunkowania przyrodnicze m.in. przez realizację opracowania ekofizjograficznego i prognozy oddziaływania na środowisko, jako elementu strategicznej

oceny oddziaływania na środowisko oraz uwzględnienie ich ustaleń w projekcie danego dokumentu planistycznego. Jest to istotne w celu określenia i oceny warunków przyrodniczych pod kątem stwarzanych przez nie możliwości dla zagospodarowania przestrzennego oraz wpływu na środowisko form zagospodarowania przestrzennego, a także sformułowania rozwiązań alternatywnych oraz łagodzących lub kompensujących negatywne skutki środowiskowe. Wszelkie zmiany MPZP, nawet fragmentaryczne muszą być uzgodnione m.in. z RDOŚ.

W przypadku płątów ww. siedliska położonych na terenie gminy Łękawica zgodnie z obowiązującym miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego (Uchwała Nr XXVIII/199/13 z dn. 25.04.2013r.) w przypadku lokalizacji ww. płątów na terenach leśnych – obowiązują zapisy wykluczające lokalizację zainwestowania za wyjątkiem obiektów i urządzeń (lokalnych ujęć wody, związanych z gospodarką leśną, komunikacji pieszej i kołowej niezbędnej dla prowadzenia właściwej gospodarki leśnej oraz urządzeń dla wykorzystania turystycznego). Jednocześnie obowiązują ustalenia Planów Urządzenia Lasu dla Nadleśnictw: Jeleśnia, Andrychów i Bielsko. Część płątów tj. w rejonie Łysiny (gmina Łękawica) znajduje się w strefie zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej – regionalnej lub terenów rolniczych, gdzie określona zabudowa jest dopuszczona zgodnie z obowiązującym MPZP.

Zgodnie z definicją i krótką charakterystyką siedliska przyrodniczego cytowaną w ekspertyzie RDOŚ Katowice dotyczącej półnaturalnych siedlisk przyrodniczych „górskie łąki konietlicowe użytkowane ekstensywnie: Siedlisko zajmuje polany w niższych położeniach górskich (piętro pogórza i regla dolnego), a wielkość płątów związana jest ściśle z wielkością samych polan. Są to zbiorowiska żyznych, świeżych łąk kośnych lub użytkowanych jako ekstensywne pastwiska”. Łąki zaliczone do siedliska 6520, reprezentują w Beskidzie Małym typowe postaci zespołu *Gladiolo-Agrostietum capillaris*, bądź jego postaci kształtujące się pod wpływem wypasu, opisywane pod nazwą *Anthoxantho-Agrostietum*. Przedmiotowe siedlisko przyrodnicze nie wykazuje w warunkach Beskidu Małego cech specyficznych, czy odmiennych względem postaci opisywanych z terenu Polski. Siedlisko przyrodnicze rozwija się w obrębie dawnych polan pasterskich (Gibasów Groń, Ściszków Groń, Baryłówka, Jurczakówka i in.), gdzie towarzyszy im luźna zabudowa, bądź pojedyncze budynki mieszkalne oraz w niższych partiach południowych skłonów pasma górskiego Beskidu Małego (użytkowanych wcześniej głównie jako pola uprawne; okolice miejscowości Kocoń, Las). W skali obszaru Natura 2000 kompleksy łąk są od siebie odizolowane zazwyczaj terenami leśnymi. W skali poszczególnych stanowisk (polan) posiadają one zazwyczaj największy udział w ich powierzchni. Główne zagrożenia dla siedliska to (wg ekspertyz): zaniechanie/ brak koszenia, zalesianie terenów otwartych. Zagrożenia związane z zabudową (zabudowa rozproszona): nie można wykluczyć pojawienia się / wzrostu ilości budynków w obrębie płątów siedliska - taka sytuacja mogłaby, choć nie musiałaby, wiązać się wtórnie z pogorszeniem kondycji siedliska przyrodniczego, bądź ze zmniejszeniem jego powierzchni. Katalog proponowanych działań ochronnych dla łąk górskich obejmuje działania różnego rodzaju (koszenie, wypas, koszenie i wypas stosowane naprzemiennie), jednak najbardziej pożądanym działaniem jest koszenie. Zgodnie z ustanowionym planem zadań ochronnym dla ww. obszaru Natura 2000 działaniem priorytetowym jest zachowanie siedliska położonego na trwałych użytkach zielonych oraz ekstensywne użytkowanie kośne, kośno-pastwiskowe i pastwiskowe tak, by zachować otwarty charakter siedliska.

Siedlisko 6520 ma charakter umiarkowanie wilgotny, a warunkiem zachowania świeżych łąk konietlicowych jest ekstensywna gospodarka kośno-pasterska zbliżona do tradycyjnej, czyli koszenie jeden czy dwa razy w roku, połączone ze zbiorem siana, umiarkowanym nawożeniem organicznym i ekstensywnym wypasem. Zaniechanie koszenia mogłoby spowodować w wielu przypadkach wyłączenie z użytkowania łąk konietlicowych, a nawet prowadziłoby do sukcesji wtórnej tych obszarów. Dostępność użytkowania gruntów rolnych m.in. w Beskidzie Małym związana jest zawsze z zagospodarowaniem (w tym

infrastruktura drogowa) i ukształtowaniem terenu. W związku z tym, że miejscowości i drogi położone są w górach głównie w dolinach, to właśnie doliny stanowią bardziej dostępne dla rolnictwa formy terenu niż nasłonecznione połacie polan górskich.

Po przeanalizowaniu położenia siedlisk będących przedmiotem ochrony ww. obszaru Natura 2000 oraz biorąc pod uwagę powyższe tj. zagrożenia, czy propozycje działań ochronnych nie ma uzasadnienia stwierdzenie, że to odległość zabudowy od cieków wodnych jest priorytetowa w ochronie tego typu siedlisk i stanowi dla nich podstawowe zagrożenie.

Czynniki społeczno-gospodarcze mają istotne znaczenie dla ochrony wszystkich siedlisk występujących na obszarze Natura 2000 Beskid Mały. Teren parku krajobrazowego powinien pozostać w gospodarczym wykorzystaniu, zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju.

Należy również zwrócić uwagę na bardzo szeroki zakres pojęcia rzeki. Zgodnie bowiem z definicją zawartą w art. 5 pkt 16a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody rzeka oznacza każdy ciek naturalny w rozumieniu art. 16 pkt 5 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne (t.j. Dz. U. z 2025 r. poz. 960 ze zm.), który stanowi, że takimi ciekami są: rzeki, strugi, strumienie i potoki oraz inne wody płynące w sposób ciągły lub okresowy, naturalnymi lub uregulowanymi korytami. Na gruncie ustawy o ochronie przyrody ustalono więc definicję legalną dla pojęcia rzeki i tak ustalone znaczenie jest wiążące dla organów uzgadniających przy stosowaniu tej ustawy, mimo że definicja ta odbiega od znaczenia tego pojęcia w innych dziedzinach np. geografii (Wyrok WSA w Warszawie z dnia 25 stycznia 2019 r., IV SA/Wa 2976/18, LEX nr 3060223).

Powyższy zakaz uniemożliwiłaby zabudowę w odległości 100 m, od każdego nawet najmniejszego ciek wodny. Niezasadne jest zatem wprowadzanie tego zakazu dla wszystkich cieków wodnych, gdyż stałoby to w sprzeczności z istniejącą zabudową oraz istotnie wpłynęłoby na ograniczenie rozwoju gospodarczego obszaru. Większość cieków wodnych przepływa przez tereny leśne, na których rozprzestrzenianie i rozwój zabudowy jest ograniczony własnością gruntu – w większości Skarbu Państwa w zarządzie Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Katowicach.

Z analizy miejscowych planów zagospodarowania gmin położonych w znacznej części na terenie Parku Krajobrazowego Beskidu Małego wynika, że zabudowa jest dopuszczona w odległości mniejszej niż 100 metrów od cieków wodnych. Dla przykładu w gminie Łękawica (Uchwała nr XXVIII/199/13 z dnia 25.04.2013 r.) na terenach zabudowy sąsiadujących z powierzchniowymi wodami płynącymi należy zachować odległość obiektów kubaturowych co najmniej 10 metrów od górnej krawędzi skarpy brzegowej ciek (dla wód stanowiących własność Skarbu Państwa) oraz co najmniej 5 metrów od górnej krawędzi skarpy brzegowej ciek (dla wód pozostałych).

Z kolei w przypadku gminy Wilkowice te odległości są mniejsze odpowiednio: 6 metrów i 3 metry (Uchwała Nr XLIV/366/2018 z dnia 31.01.2018 r.).

W przypadku gminy Gilowice na terenach zabudowy sąsiadujących z powierzchniowymi wodami płynącymi należy zachować odległość obiektów kubaturowych co najmniej 5 metrów od górnej krawędzi skarpy brzegowej ciek naturalnego (Uchwała Nr XLVII/311/18 z dnia 18.10.2018 r.).

Biorąc jeszcze raz pod uwagę charakterystykę terenu tj. lesistość, geomorfologię, liczną sieć cieków wodnych oraz powierzchnię nieruchomości (działek ewidencyjnych), znajdujących się na terenie PKBM oraz jego otuliny wprowadzenie zakazu zabudowy 100 m od linii brzegowej doprowadzi do całkowitego zakazu zabudowy na terenie PKBM. Tylko działki leśne są duże powierzchniowo, pozostałe prywatne nieruchomości są bardzo małe, których długość często nie przekracza 100 m. Ze względu na górski charakter sieci osadniczej w granicach parku większość zabudowań skupionych jest wzdłuż osi dolin rzecznych m.in. Wielka Puszcza, Mrażnica (Mała Straconka), Żarnówka Duża, Roztoka czy Kocierzanka. Stąd konieczne jest zmniejszenie tej odległości, by nie ograniczać rozwoju gmin zlokalizowanych na terenie PKBM.

3. w § 3 ust. 4 wprowadza się odstępstwa od zakazów określonych § 3 ust. 1 pkt 1, 4 –6 dla terenu górniczego „Łodygowice 1” wyznaczonego decyzją Marszałka Województwa Śląskiego nr 1583/OS/2009 z dnia 25 maja 2009 r.

Granice ww. terenu pokrywają się z granicami wskazanego terenu górniczego zasobów bazy MIDAS (Systemu Gospodarki i Ochrony Bogactw Mineralnych Polski) Państwowego Instytutu Geologicznego.

Na obszarze PKBM znajdują się udokumentowane złoża kruszyw naturalnych (nie stanowiących przedmiotu własności górniczej i tym samym wydobyte tych kopalin nie stanowi celu publicznego) np. złoża piaskowców godulskich „Łodygowice”. Nie wyłączenie wskazanego obszaru spod zakazów byłoby sprzeczne z wydaną wcześniej decyzją Marszałka Województwa Śląskiego. Zgodnie z przepisami Ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. Prawo geologiczne i górnicze uzyskano koncesję na wydobywanie piaskowców ze złoża piaskowców godulskich „ŁODYGOWICE” od właściwego organu (zatwierdzona dokumentacja geologiczna, plan zagospodarowania złoża oraz przeprowadzona ocena oddziaływania na środowisko).

Eksploracja tych kruszyw naturalnych poprzedzona jest uzyskaniem stosownych decyzji administracyjnych wydawanych przez odpowiednie organy administracji. Obszar chroniony, jakim jest PKBM winien uwzględniać zrównoważone użytkowanie składników przyrody, w tym tworów przyrody nieożywionej, dlatego obszary udokumentowanych złóż wskazanych powyżej kruszyw naturalnych są objęte wyłączeniem obszarowym w zakresie obowiązywania zakazu pozyskiwania dla celów gospodarczych skał. Złoża tych surowców skalnych należą do takich właśnie składników i powinny być poddane ochronie, umożliwiającej ich zachowanie, ale także wykorzystanie. W związku z powyższym nie ma podstaw na utrzymanie zakazów, o których mowa § 3 ust. 1 pkt 4 - 6 na tym terenie.

Kruszywa naturalne, które najczęściej wydobywane są metodą odkrywkową wymagają również wyłączeń obszarowych określonych w uchwale, w odniesieniu do odstępstwa od zakazów ujętych w § 3 ust. 1 pkt 1, 5 – 6, w części dotyczącej: realizacji przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz w ocenach oddziaływania na środowisko (zastosowanie tego odstępstwa w odniesieniu do eksploatacji złóż piasku i żwiru należy rozpatrywać łącznie w odniesieniu do innych regulacji wynikających z aktów prawnych wyższego rzędu), wykonywania prac ziemnych trwale zniekształcających rzeźbę terenu (...) i dokonywania zmiany stosunków wodnych (...).

4. w § 3 ust. 5 wyłączono z zakazu określonego w § 3 ust.1 pkt. 9 „organizowania rajdów motorowych i samochodowych” drogi publiczne, na których normalnie odbywa się ruch pojazdów. Należy bowiem wskazać, że zgodnie z przepisem art. 16 ust. 3 ustawy o ochronie przyrody, sejmik województwa określa szczególne cele ochrony oraz zakazy właściwe dla danego parku krajobrazowego lub jego części, wybrane spośród zakazów, o których mowa w art. 17 ust. 1, wynikające z potrzeb jego ochrony. Zatem organ uchwałodawczy może zdecydować, które z zakazów przewidzianych przez ustawodawcę na terenie danego parku krajobrazowego zostaną wprowadzone, jak również, czy zakazy te będą obejmowały cały teren parku, czy też wybraną jego część.

Przepis ten może mieć zastosowanie do dróg publicznych, których położenie można precyzyjnie zdefiniować na obszarze parku krajobrazowego. Dodać również należy, że zgodnie z art. 65 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym, zawody sportowe, rajdy, wyścigi, przewóz osób kolejką turystyczną i inne imprezy, które powodują utrudnienia w ruchu lub wymagają korzystania z drogi w sposób szczególny, mogą się odbywać pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa porządku podczas trwania imprezy oraz uzyskania zezwolenia na jej przeprowadzenie. Zezwolenie, o którym mowa w art. 65, wydaje w drodze decyzji administracyjnej organ zarządzający ruchem na drodze, na której odbywa się impreza (art. 65b ustawy - Prawo o ruchu drogowym). Zatem kompetencje dotyczą-

ce wydania zezwolenia na organizowanie rajdów motorowych i samochodowych leżą po stronie organu zarządzającego ruchem, a nie sejmiku województwa.

Z obowiązywania ww. zakazu wyłączono również obszar położony na Górze Żar w ramach organizowanego raz w roku rajdu motocyklowego w Gminie Czernichów.

Teren, na którym odbywa się ww. rajd biegnie istniejącymi drogami leśnymi, ścieżkami, pod słupami wysokiego napięcia oraz po terenach kamienistych. Jednorazowe zawody mają charakter międzynarodowy i są ważnym elementem w życiu kulturalnym Gminy Czernichów (promocja gminy, przyciągnięcie inwestorów oraz turystów). Zawody odbywają się raz w roku, a organizator zapewnia, że zarówno przed jak i po zawodach motocykliści nie mogą jeździć po terenach przeznaczonych na rajd (zabrania tego regulamin zawodów). Góra Żar jest terenem zagospodarowanym tj. na szczycie zlokalizowany jest sztuczny zbiornik elektrowni szczytowo-pompowej. Na stokach góry znajduje się kolejka linowo – terenowa, stok narciarski oraz lotnisko i szkoła szybowcowa. Na trasie zawodów zlokalizowane są również liczne słupy wysokiego napięcia.

5. W § 3 ust. 6 wyłączono z zakazów, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 3, 5 - 6 obszar w gminie Porąbka (teren północnych stoków Góry Żar i Góry Kiczora), na którym dopuszcza się lokalizację zabudowy w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego uwzględniających zasady zrównoważonego rozwoju, uchwalonych po dniu wejścia w życie uchwały (zgodnie z załącznikiem mapowym).

Zapis umożliwi procedowanie i wprowadzanie zmian w dokumentach planistycznych gmin po dniu wejścia w życie Uchwały.

Zgodnie z art. 16 ust. 7 Ustawy o ochronie przyrody projekty planistyczne, w części dotyczącej parku krajobrazowego i jego otuliny, wymagają uzgodnienia z właściwym miejscowo regionalnym dyrektorem ochrony środowiska w zakresie ustaleń tych planów, mogących mieć negatywny wpływ na ochronę przyrody parku krajobrazowego, stąd możliwość zabezpieczenia chronionych wartości przed negatywnym oddziaływaniem czynników zewnętrznych i wewnętrznych w trakcie procedury powstawania ww. projektów planistycznych.

W dniu 24 września 2023 roku wprowadzono ustawowo nowe narzędzie planistyczne - plan ogólny, dokument w randze aktu prawa miejscowego, który w art. 13i Ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym wskazuje czynności, jakie zostaną wykonane po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzenia planu ogólnego. Do takich czynności należy opiniowanie projektu planu ogólnego z zarządem województwa w części dotyczącej ochrony przyrody parku krajobrazowego i jego otuliny. Tym samym plan ogólny również będzie dokumentem zabezpieczającym walory przyrodnicze parku krajobrazowego. Plan ogólny będzie stanowił podstawę do sporządzania miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego.

Istotne jest, aby wartości przyrodnicze, kulturowe i krajobrazowe, które ma chronić park krajobrazowy mogły być popularyzowane w warunkach zrównoważonego rozwoju. Zgodnie z Ustawą Prawo Ochrony Środowiska zrównoważony rozwój to taki rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych, gospodarczych i społecznych, z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń.

W obowiązującym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego (SUiKZP) w Gminie Porąbka wskazano, że rozwój funkcji mieszkaniowej jest ograniczony głównie do obszarów wyznaczonych w obowiązujących wcześniej uchwalonych planach miejscowych. Na potrzeby Strategii Rozwoju Gminy Porąbka na lata 2023-2030 przyjętej uchwałą Nr XLVIII/464/2023 Rady Gminy Porąbka z dnia 29 czerwca 2023 roku (dalej zwaną Strategią) opracowano prognozę oddziaływania na środowisko zawierającą szczegółową analizę wpływu poszczególnych działań na wszystkie formy ochrony przyrody w granicach administracyjnych Porąbki. Dokument ten został uzgodniony

z RDOŚ w Katowicach. Dodatkowo Gmina uzupełniła w Strategii, zgodnie z zaleceniami Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, zapisy dotyczące zapobiegania oraz ograniczenia negatywnego wpływu planowanych przedsięwzięć na środowisko. Długoterminowe planowanie rozwoju Gminy Porąbka znajduje również odzwierciedlenie w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. W dniu 23 sierpnia 2023 r. Rada Gminy Porąbka podjęła uchwałę nr XLIX/483/2023 w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Porąbka - dla części gminy Porąbka - sołectwa Porąbka. Zmiana ta była podyktowana umożliwieniem zagospodarowania turystycznego działki nr 4573/1 znajdującej się w tym obszarowym wyłączeniu, a dotyczy to sąsiedztwa szczytu Góry Kiczora (zamiennie stosowana nazwa Kiczera). Właśnie na szczycie Góry Kiczora rozwinęła się w znacznym stopniu infrastruktura turystyczna. W rozwój turystyczny tego miejsca zaangażowana jest nie tylko Gmina Porąbka, ale przede wszystkim organizacje działające na jej terenie, takie jak Koło Turystyczne PTTK Beskidek w Porąbce. Należy podkreślić, że zagospodarowanie północnego stoku Góry Żar oraz Kiczory - terenu, którego dotyczą wyłączenia obszarowe, stanowi istotny element Strategii. W zaistniałym stanie prawnym Gmina Porąbka ma podstawy do wskazania, że wyodrębniony obszar w projekcie uchwały w sprawie PKBM o powierzchni ok. 82 ha może stanowić w przyszłości podstawę rozwoju funkcji usługowej, szczególnie turystyki, jak również rozwoju infrastruktury sportowo-rekreacyjnej, co wynika wprost z zapisów obowiązującego SUIKZP, cyt.: *Podstawowym kierunkiem rozwoju gminy powinna stać się turystyka, zwłaszcza górską i różnego rodzaju turystyka kwalifikowana. Uzupełniać ofertę może agroturystyka. Współcześnie w całej Europie turystyka jest dynamicznie rozwijającą się dziedziną, która staje się branżą coraz bardziej specjalistyczną, tworzącą najwięcej nowych miejsc pracy. Jest gałęzią gospodarki o niemal nieograniczonych możliwościach rozwoju, a także o silnych powiązaniach z innymi gałęziami gospodarki oraz dziedzinami nauki. Rozwój turystyki stymuluje wzrost w branży rzemieślniczej, drobnych usług, z których korzystają zarówno turyści jak i mieszkańcy. Możliwości rozwoju turystyki w gminie związane są zatem nie tylko z realizacją inwestycji turystycznych, ale także z rozwojem handlu i usług. W celu zwiększenia atrakcyjności turystycznej gminy zaleca się rozwój zaplecza dla turystyki kwalifikowanej, szczególnie rowerowej, kajakowej i konnej. Aby zwiększyć ruch turystyczny w okresie zimowym należy zapewnić możliwości uprawiania narciarstwa na odpowiednio przygotowanych trasach z nowoczesnymi wyciągami. Doskonałe warunki do uprawiania tego rodzaju turystyki stwarza urozmaicona rzeźba terenu i długo załęgająca pokrywa śnieżna. Na wzór zagranicznych ośrodków sportów zimowych warto w porozumieniu z sąsiednimi gminami opracować wspólny produkt turystyczny pozwalający korzystać z bazy narciarskiej w ramach jednego karnetu. Zaleca się rozwój bazy noclegowej zwłaszcza agroturystycznej, sprzyjającej wypoczynkowi na łonie natury, z dala od wielkomiejskiego zgiełku. Gospodarstwom agroturystycznym bezwzględnie powinny towarzyszyć ekologiczne gospodarstwa rolne produkujące zdrową żywność o wysokiej jakości biologicznej, cieszącą się coraz większą popularnością w całej Unii Europejskiej.* Należy podkreślić, że turystyka na terenie Gminy Porąbka jest jednym z najważniejszych kierunków, który będzie decydował o rozwoju gminy w najbliższych latach.

Wyznaczenie „wyłączenia” z Parku Krajobrazowego Beskidu Małego umożliwi w przyszłości połączenie tych dwóch terenów i doprowadzi do tego, że turyści zainteresowani „Górą Żar” i wszystkimi oferowanymi atrakcjami, będą mogli dostać się na nią również od strony Gminy Porąbka.

Wskazywane odstępstwo dotyczy zmian w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego uchwalonych po wejściu w życie uchwały, ale podkreśleniu wymaga fakt, że jest to dopuszczenie zabudowy w miejscowych planach uwzględniających zasady zrównoważonego rozwoju. Zgodnie z definicją ustawową zrównoważony rozwój to rozwój społeczno-gospodarczy, w którym następuje proces integrowania działań politycznych,

gospodarczych i społecznych, z zachowaniem równowagi przyrodniczej oraz trwałości podstawowych procesów przyrodniczych, w celu zagwarantowania możliwości zaspokajania podstawowych potrzeb poszczególnych społeczności lub obywateli zarówno współczesnego pokolenia, jak i przyszłych pokoleń (Prawo Ochrony Środowiska). Park krajobrazowy obejmuje obszar chroniony ze względu na wartości przyrodnicze, historyczne i kulturowe oraz walory krajobrazowe w celu zachowania, popularyzacji tych wartości w warunkach zrównoważonego rozwoju.

Obszar stanowiący przedmiot wyłączenia z części zakazów był terenem wykorzystywanym dla celów turystycznych i pomimo degradacji tej funkcji stopniowo dokonuje się poprawy jego zainwestowania z poszanowaniem istniejących reżimów prawnych (tzw. odrodzenie turystyki). Istnienie takiego centrum rekreacyjnego w odniesieniu do granic PKBM usytuowanego w województwie śląskim jest swoiste tylko dla wyłączonego obszaru. Ponadto nie można temu wyłączeniu obszarowemu przypisać nadmiernego obciążenia środowiska w zakresie negatywnego oddziaływania ewentualnej przyszłej zabudowy na tak niewielkiej powierzchni Parku mając na względzie jego wielkoobszarową i wielofunkcyjną formę chronioną ze względu na występujące na jego obszarze bardzo cenne wartości przyrodnicze, kulturowe i krajobrazowe. Jednakże, równocześnie działalność gospodarcza w tym Parku powinna być rozwijana zgodnie z zasadami zrównoważonego rozwoju.

Oznacza to, że poszczególne rodzaje działalności gospodarczej w Parku muszą być nieuciążliwe dla przyrody oraz zharmonizowane ze środowiskiem kulturowym i krajobrazem, a jednocześnie winny umożliwić odpowiednie warunki życia mieszkańców Parku i podnoszenie ogólnego poziomu cywilizacyjnego. Mieszkańcy Parku nie powinni doznawać ograniczenia standardu życia z powodu reżimów ochronnych wartości przyrodniczych, kulturowych i krajobrazowych. Przeciwnie, powinni oni czerpać wielorakie korzyści z tych walorów i z ich ochrony właśnie w formie parku krajobrazowego, co stanowi warunek społecznej akceptacji ochrony (Pankau, Przewoźniak 1997, 1998). Należy mieć na względzie, że projekt Uchwały w sprawie PKBM nie będzie jedynym aktem prawnym regulującym kwestie, np. oddziaływania szkodliwego (zanieczyszczenia powietrza, wód, gruntów czy też powierzchni ziemi). Podobnie jest w odniesieniu do przekształcania reżimu hydrologicznego i warunków ekologicznych rzek i stawów, co często prowadzi do ich przyspieszonej eutrofizacji (Przewoźniak, Czochański, 2020).

W województwie śląskim w celu kierowania parkami krajobrazowymi powołano zespół parków na podstawie art. 106 u.o.p., którym kieruje dyrektor, a do jego zadań również należy organizacja działalności turystycznej, jak i rekreacyjnej zgodnie z art. 105 ust.4 pkt.2 u.o.p. Skoro takie kompetencje nadano dyrektorowi to zawsze jego działania będą podporządkowane ochronie lokalnych ekosystemów przed degradacją i wspieraniu lokalnych inicjatyw związanych z ekoturystyką, co może znacznie pomóc w zachowaniu bioróżnorodności. Wówczas turyści mają szansę na aktywne uczestnictwo w ochronie przyrody oraz poznanie lokalnych tradycji i kultury. Zaznaczyć należy, że cyt.: zrównoważony rozwój turystyki w parkach krajobrazowych nie jest możliwy bez zaangażowania lokalnych społeczności i czerpania przez nie realnych korzyści z turystyki (M. Kistowski, J. Kowalczyk, 2013- Rozwój turystyki w wybranych parkach krajobrazowych Polski w świetle koncepcji cyklu ewolucji obszarów turystycznych. Problemy Ekologii Krajobrazu. Rekreacja w obszarach o wysokim potencjale. Tom XXXIV.77-85). Powszechność takiego podejścia dla rozwoju turystyki w parkach krajobrazowych znajduje odzwierciedlenie w wielu obowiązujących uchwałach w sprawie parków krajobrazowych i tak przykładowo w uchwale nr XLVII/664/21 z dnia 03.04.2024 r. Sejmiku Województwa Małopolskiego w sprawie Parku Krajobrazowego Dolinki Krakowskie w § 2 ust.1 pkt. 4 ppkt. b sformułowano, jako szczególny cel społeczny ochrony promowanie i rozwijanie funkcji zgodnych z uwarunkowaniami środowiska, w tym szczególnie turystyki, wypoczynku i rekreacji. Podobne zapisy odnajdujemy w innych uchwałach Sejmiku Województwa Małopolskiego w sprawie: Bielańsko-Tynieckiego Parku Krajobrazowego,

Rudniańskiego Parku Krajobrazowego oraz Tenczyńskiego Parku Krajobrazowego. Wyznaczona strefa wyłączenia spod obowiązywania wybranych zakazów na terenie PK BM dotyczy terenu, który jest istotny dla rozwoju gminy Porąbka pod kątem turystyczno-rekreacyjnym. Brak możliwości inwestowania w infrastrukturę turystyczną przyczyni się do zahamowania rozwoju społeczno-gospodarczego tych obszarów. Brzmienie art. 16 ust. 6 Ustawy o ochronie przyrody wskazuje, że grunty rolne i leśne oraz inne nieruchomości znajdujące się w granicach parku krajobrazowego pozostawia się w gospodarczym wykorzystaniu. Dlatego mając na względzie te uwarunkowania uchwała umożliwia dla tych obszarów racjonalne gospodarowanie posiadanymi zasobami, również poprzez rozwój turystyki.

Gmina Porąbka posiada koncepcję zagospodarowania turystyczno-rekreacyjnego terenu północnych stoków Góry Żar i Góry Kiczora w Porąbce, która w pełni pozwoli na rozwój ww. gminy. Ilość osób zainteresowanych turystyką pieszą czy rowerową stale się powiększa. Istotne jest, aby wartości przyrodnicze, kulturowe i krajobrazowe, które ma chronić park krajobrazowy mogły być popularyzowane w warunkach zrównoważonego rozwoju. Koncepcja zagospodarowania turystycznego ma umożliwić ukierunkowanie – skanalizowanie ruchu turystycznego na terenie Parku.

Tym samym zaproponowane odstępstwo wynika wprost z lokalnych uwarunkowań, które determinują realizację idei zrównoważonego rozwoju przy racjonalnym gospodarowaniu posiadanymi zasobami przyrodniczymi.

6. W §3 ust. 7 wyłączono z zakazów, o których mowa w §3 ust. 1 pkt 3, 5, 6 i 8 obszar w gminie Kozy (teren byłego kamieniołomu), na którym dopuszcza się lokalizację zabudowy w miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego uwzględniających zasady zrównoważonego rozwoju, uchwalonych po dniu wejścia w życie uchwały (zgodnie z załącznikiem mapowym).

Z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Kozy wynika, że obszar byłego kamieniołomu piaskowców znajduje się m.in. w jednostce strukturalnej US7 (tereny sportu i rekreacji) oraz ZE32/UE (zieleni nieurządzonej polan i obszarów przyleśnych oraz proponowanych użytków ekologicznych i stanowisk dokumentacyjnych). Głównym celem jest ochrona przed degradacją przyrodniczą, promocja regionu oraz zabezpieczenie niebezpiecznych dla odwiedzających osuwisk znajdujących się na terenie kamieniołomu. Gmina Kozy posiada koncepcję zagospodarowania terenów przyrodniczo i geologicznie cennych ww. kamieniołomu (na cele edukacyjne, przyrodnicze, promocyjne, geoturystyczne i kulturalne). Miejsce o zróżnicowanej faunie i florze oraz specyficznych walorach krajobrazowych wymaga zastosowania specyficznych rozwiązań w ww. kamieniołomie, uwzględniając przy tym ideę zrównoważonego rozwoju, ochronę różnorodności biologicznej i wykorzystanie lokalnego (społeczno-kulturalnego) potencjału, stąd w MPZP wskazuje się potrzebę ustanowienia użytku ekologicznego i stanowiska dokumentacyjnego dla ochrony unikatowych odsłoneń warstw geologicznych i stanowisk rzadkich zbiorowisk roślinnych (część wyrobiska w jednostce ZE32/UE).

W uchwale nie wprowadzono zakazów, które są uregulowane w powszechnie obowiązujących przepisach prawa w formie aktów normatywnych i aktów wykonawczych wydanych w oparciu o odpowiednie ustawy.

Wprowadzenie wyżej wskazanych odstępstw od zakazów nie będzie mieć negatywnego wpływu na walory przyrodnicze i krajobrazowe parku.

Ponadto zgodnie z art. 17 ust. 2 Ustawy o ochronie przyrody proponowane zakazy nie dotyczą:

- wykonywania zadań wynikających z planu ochrony, zadań ochronnych lub planu zadań ochronnych;
- wykonywania zadań na rzecz obronności kraju i bezpieczeństwa państwa;
- prowadzenia akcji ratowniczej oraz działań związanych z bezpieczeństwem powszechnym;

- realizacji inwestycji celu publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 5 Ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (m.in. budowa dróg publicznych, kanalizacja czy sieć wodociągowa).

Zgodnie z art. 17 ust. 3a Ustawy o ochronie przyrody zakaz, o którym mowa w § 3 ust. 1 pkt. 2 nie dotyczy usunięcia drzewa lub krzewu w obrębie zadrzewienia, należących do inwazyjnych gatunków obcych (IGO), stwarzających zagrożenie dla Unii lub Polski.

W projekcie Uchwały uszczegółowiono przebieg granicy Parku i jego otuliny w oparciu o Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 11 września 2012 r. w sprawie centralnego rejestru form ochrony przyrody (Dz.U. 2012 poz. 1080) oraz "Rekomendacji Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w sprawie redagowania uchwał sejmików województw dotyczących parków krajobrazowych i obszarów chronionego krajobrazu oraz uchwał rad gmin dotyczących pomników przyrody, stanowisk dokumentacyjnych, użytków ekologicznych oraz zespołów przyrodniczo-krajobrazowych" z 2018 roku, poprzez podanie współrzędnych punktów załamania granicy w układzie współrzędnych płaskich prostokątnych PL-1992 z dokładnością odpowiadającą prowadzonej na danym terenie mapie zasadniczej. Korekty przebiegu granic Parku i jego otuliny dokonano biorąc pod uwagę: przebieg granicy działek ewidencyjnych, istniejące naturalne elementy topografii i rzeźby terenu, przebieg dróg i cieków wodnych oraz aktualny sposób zagospodarowania terenu.

Rozporządzenie Wojewody Bielskiego nr 9/98 z dnia 16 czerwca 1998 roku określa powierzchnię parku i otuliny dla całości bez rozgraniczenia dla części położonej w województwie śląskim i województwie małopolskim, odnosząc się do dawnego podziału administracyjnego. W opisie słownym (brak mapy) w załączniku do wskazanego Rozporządzenia granica parku i otuliny została określona wysoce nieprecyzyjnie (m.in. poprzez użycie określeń dla granicy takich jak: „(...) przewija się wzdłuż linii lasu (...)” czy „(...) opuszcza się w dół wzdłuż krawędzi lasu (...)”. Ponadto w pewnych odcinkach jest już nieaktualna ze względu na zmiany w zakresie zagospodarowania terenu.

Z kolei przebieg granicy udostępnionej w geoserwisie GDOŚ w niektórych miejscach odbiega znacznie od opisu przebiegu granicy zamieszczonego w Rozporządzeniach Wojewody Bielskiego i wymaga aktualizacji (doprecyzowania), ponieważ ww. serwis mapowy jest jedynie bazą poglądową, a w przypadku rozbieżności wiążący jest opis granicy w akcie ustanawiającym.

W projekcie Uchwały w sprawie PKBM dokonano uszczegółowienia (aktualizacji) granic parku i otuliny w oparciu o opis zawarty we wskazanych rozporządzeniach tak, by granica była wyznaczona w sposób jednoznaczny, prowadzony w miarę możliwości po granicach działek ewidencyjnych lub granicy użytków. Granice Parku ujęte w projekcie niniejszej uchwały w części dotyczącej województwa śląskiego odpowiadają opisowi zamieszczonego we wskazanych rozporządzeniach. Doprecyzowanie i uszczegółowienie przebiegu granicy parku i otuliny nie stoi w konflikcie z potrzebami w zakresie ochrony obszarów Natura 2000 i pozostałych form ochrony przyrody.

Z uwagi na powyższe, ze względu na stosowane w latach ubiegłych niedokładne (w stosunku do dzisiejszych standardów) wykreślenie granic np.: niedokładną skalę, mapy podkładowe czy też inne błędy, a także ze względu na wskazanie powierzchni Parku i jego otuliny w przedmiotowej uchwale, ograniczonych do terenu województwa śląskiego, skorygowano dotychczas obliczoną powierzchnię Parku podaną w uchylanym Rozporządzeniu Nr 9/98 Wojewody Bielskiego z dnia 16 czerwca 1998 r. względem projektowanej Uchwały z 25770 ha na 16545,54 ha oraz powierzchnię otuliny podaną w uchylanym Rozporządzeniu Nr 23/98 Wojewody Bielskiego z dnia 17 grudnia 1998 r. względem projektowanej Uchwały z 22253 ha na 9995,03 ha. Uaktualniono także opis tekstowy granicy parku i jego otuliny stanowiący załącznik do uchwały.

Wypełniając obowiązek określony w art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 roku o ochronie przyrody, dokonano uzgodnienia projektu niniejszej uchwały z Regionalnym Dyrektorem ochrony Środowiska w Katowicach (postanowienie z..... r....Nr.....) oraz Radami Gmin (..... uchwały nr.....z .....). Ponadto w związku z przepisami ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 roku o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (t.j. Dz.U. z 2025r. poz. 1338) projekt uchwały od .....2026 r. do.....2026 r. został poddany konsultacjom z organizacjami pozarządowymi i podmiotami wymienionymi w art. 3 ust. 3 tej ustawy oraz Rada Działalności Pożytku Publicznego Województwa Śląskiego.